

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI

Iași, Str. Elena Doamna, nr. 1A, cod poștal 700398
telefon 0232-217808, fax 0232-255907, 0232-217808
e-mail ca-iasi@just.ro, operator de date cu caracter personal nr. 3067

Secția penală și pentru cauze cu minori

Nr. _____ /A/ 2017

Minuta
întâlnirii trimestriale de practică neunitară în materie penală
care a avut loc la sediul Curții de Apel Iași
la data de 22 iunie 2017, ora 12⁰⁰
trimestrul al II-lea al anului 2017

I. Probleme ridicate de Judecătoria Iași

Titlu 1. Admisibilitatea cererii de revocare a măsurii arestării preventive/ arestului la domiciliu în cazul intervenției împăcării în faza de urmărire penală. În cazul unei cereri de revocare a măsurii preventive formulată de către procuror întrucât a intervenit împăcarea părților în faza de urmărire penală, judecătorul de drepturi și libertăți poate lua act în acest cadru procesual că împăcarea părților este valabil exprimată? împăcarea părților poate constitui singură temei de revocare a măsurii preventive?

- Materia: drept procesual penal
- Subcategoria: cauze soluționate de judecătorul de drepturi și libertăți
- Obiectul din Ecris: măsuri preventive
- Actul normativ incident: art. 241 alin. 1, lit. b) și alin. 2 Cod procedură penală, art. 286 alin. 2 Cod procedură penală, art. 315 alin. 4 Cod procedură penală

Ipoteza a. – Dacă în cursul urmăririi penale procurorul dispune clasarea cauzei pe temeiul împăcării părților.

Rezumatul soluției însușită (cu unanimitate) este în sensul că, în cursul urmăririi penale, când procurorul dispune prin ordonanță clasarea cauzei în baza împăcării părților, este obligat să constate încetarea măsurii preventive, conform art. 241 alin. 1 Cod procedură penală, în temeiul art. 241 alin. 2 Cod procedură penală.

Argumentele soluției însușite:

Revine procurorului obligația de a constata încetată de drept măsura preventivă în situația împăcării părților în faza de urmărire penală și nu de a sesiza judecătorul de drepturi și libertăți

cu o cerere de revocare a măsurii arestării preventive (nu există un drept de opțiune pentru procuror).

Judecătorul de drepturi și libertăți nu poate lua act de împăcarea părților, nu poate verifica dacă aceasta este validă sau nu, excede judecătorului de drepturi și libertăți să constate încetată de drept măsura arestării preventive într-un astfel de caz.

În sprijinul acestei opinii regăsim textele din Codul de procedură penală – art. 315 alin. 4 Cod procedură penală și art. 241 alin. 2 Cod procedură penală.

Astfel, potrivit art. 16 alin. 1 lit. g) Cod procedură penală: „Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă: g) (...) a intervenit împăcarea ori a intervenit un acord de mediere în condițiile legii”. Potrivit art. 315 alin. 1 Cod procedură penală: „Clasarea se dispune când: b) există unul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. 1”.

Potrivit art. 315 alin. 2 Cod procedură penală, ordonanța de clasare cuprinde mențiunile prevăzute la art. 286 alin. 2, iar conform art. 315 alin. 4 Cod procedură penală, în ordonanță se va face mențiune și cu privire la încetarea de drept a măsurii preventive dispuse în cauză.

Potrivit art. 241 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, măsura preventivă încetează de drept în cazurile în care procurorul dispune o soluție de netrimitere în judecată ori instanța de judecată pronunță o hotărâre de achitare, de încetare a procesului penal, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei ori o pedeapsă cu amendă, care nu însoțește pedeapsa închisorii, chiar nedefinitivă;

Potrivit art. 241 alin. 2 Cod procedură penală: Organul judiciar care a dispus această măsură sau, după caz, *procurorul*, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară ori instanța de judecată în fața căreia se află cauza *constată, prin ordonanță* sau *încheiere, din oficiu, la cerere sau la sesizarea administrației* locului de deținere, încetarea de drept a măsurii preventive, dispunând, în cazul celui reținut sau arestat preventiv, punerea de îndată în libertate, dacă nu este reținut ori arestat în altă cauză.

De asemenea, un argument în sprijinul acestei soluții constituie și acela că în această situație în care procurorul sesizează judecătorul de drepturi și libertăți cu solicitarea de revocare a măsurii preventive, se ajunge la situația în care inculpatul este privat de libertate deși a intervenit împăcarea părților, întrucât împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți se poate face contestație, încheierea fiind executorie doar la momentul rămânerii definitive. Se pune în acest sens și problema dacă inculpatul este arestat nelegal după intervenirea împăcării și până la soluționarea definitivă a cererii de revocare a măsurii arestării preventive.

Ipoteza b. Situația în care procurorul nu constată încetată de drept măsura preventivă și sesizează judecătorul de drepturi și libertăți cu cerere de revocare pe motiv că părțile s-au împăcat

Rezumatul soluției însușită (unanim) este în sensul că cererea de revocare a măsurii preventive este admisibilă, urmând ca judecătorul de drepturi și libertăți să analizeze, pe fond, măsura.

Argumente:

În cadrul Judecătoriei Iași, judecătorii au formulat două opinii:

O primă opinie, majoritară, a fost aceea că o astfel de cerere este inadmisibilă.

O a doua opinie, minoritară, a fost aceea potrivit căreia, în acord cu art. 242 alin. 1 Cod procedură penală împăcarea părților în timpul urmăririi penale reprezintă o împrejurare nouă și

revine judecătorului de drepturi și libertăți (organul judiciar care poate lua măsura preventivă și doar acesta poate dispune revocarea) să aprecieze asupra oportunității revocării, de la caz la caz (de ex. dacă sunt mai multe infracțiuni ce fac obiectul cercetărilor, împăcarea intervenind doar pentru o parte din acestea; împăcarea nu a intervenit în formă autentică). Codul de procedură penală nu instituie în mod expres în sarcina procurorului această obligație.

Opinia unanimă a judecătorilor Secției penale și pentru cauze cu minori din cadrul Curții de Apel Iași este în sensul că împăcarea părților poate constitui un motiv de revocare a măsurii preventive dacă infracțiunea pentru care a intervenit împăcarea a constituit temeiul arestării și aceasta face parte dintr-o pluralitate infracțională în curs de urmărire penală și pentru care nu s-a pronunțat o soluție de clasare sau în situația unui concurs de infracțiuni ce fac obiectul urmăririi penale, împăcarea intervenind doar pentru o parte dintre acestea. Cererea de revocare a măsurii preventive este admisibilă, judecătorul de drepturi și libertăți urmând a dispune o analiză pe fondul măsurii.

Argumentele soluției însușite:

Împăcarea părților în timpul urmăririi penale poate constitui un motiv de revocare a măsurii preventive, în sensul că reprezintă o împrejurare nouă, în ipotezele în care procurorul nu a pronunțat soluția de clasare, dacă infracțiunea pentru care a intervenit împăcarea a constituit temeiul arestării și această infracțiune se află într-o pluralitate infracțională în curs de urmărire penală și pentru care nu s-a pronunțat o soluție de clasare sau în situația unui concurs de infracțiuni ce face obiectul cercetării și împăcarea a intervenit doar pentru o parte dintre acestea.

Cererea de revocare formulată, în aceste ipoteze, este admisibilă, judecătorul de drepturi și libertăți urmând a dispune o analiză pe fondul măsurii.

Titlul 2. 2.a.) Momentul emiterii mandatului de arestare preventivă în cazul înlocuirii controlului judiciar cu măsura arestării preventive.

- Materia: drept procesual penal
- Subcategoria: cauze soluționate de judecătorul de drepturi și libertăți, judecător de cameră preliminară
- Obiectul din Ecris: înlocuire măsuri preventive
- Actul normativ incident: art. 204 alin. 5 Cod procedură penală, art. 205 alin. 5 Cod procedură penală, art. 206 alin. 6 Cod procedură penală, art. 241 Cod procedură penală

Opinia unanimă a judecătorilor din cadrul secției penale este aceea că mandatul se emite la data rămânerii definitive a încheierii prin care s-a dispus înlocuirea măsurii controlului judiciar cu cea a arestării preventive.

Rezumatul soluției însușită (unanim) în sensul că mandatul de arestare preventivă se emite la data rămânerii definitive a încheierii prin care s-a dispus înlocuirea măsurii controlului judiciar cu cea a arestării preventive.

Argumentele soluției însușite sunt în sensul că încheierea de înlocuire a măsurii trebuie să rămână definitivă, nefiind executorie.

Opinia unanimă a judecătorilor Secției penale și pentru cauze cu minori din cadrul Curții de Apel Iași este în același sens.

2.b.) Se va emite mandat de arestare preventivă dacă înainte de rămânerea definitivă a încheierii de înlocuire a măsurii controlului judiciar cu măsura arestării preventive a expirat măsura preventivă a controlului judiciar? În cazul în care măsura arestării preventive s-a înlocuit cu măsura controlului judiciar și până la data rămânerii definitive a încheierii a expirat măsura arestării preventive, mai subzistă măsura controlului judiciar?

Rezumatul soluției însușită (unanim) este în sensul că nu se emite mandat de arestare preventivă dacă înainte de rămânerea definitivă a încheierii de înlocuire a măsurii controlului judiciar cu măsura arestării preventive, măsura controlului judiciar a expirat și că măsura controlului judiciar nu mai subzistă în cazul în care măsura arestării preventive s-a înlocuit cu măsura controlului judiciar, iar până la data rămânerii definitive a încheierii, măsura arestării preventive a expirat.

Argumente:

Unele opinii au fost conturate în sensul că la momentul la care se emite mandatul de arestare preventivă, măsura care este înlocuită trebuie să fie înființată. În acest sens, și dispozițiile care stipulează că în cazul contestației formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă, soluționarea acesteia se face înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior (art. 204 alin. 5, art. 205 alin. 5, art. 206 alin. 6 Cod procedură penală).

Alte opinii au fost în sensul că se va emite mandatul de arestare preventivă chiar dacă la momentul emiterii acestuia măsura inițială a expirat. La momentul rămânerii definitive a încheierii prin care s-a dispus înlocuirea măsurii preventive inițiale este doar validată retroactiv dispoziția de înlocuire de la momentul la care măsura inițială era în ființă.

La momentul la care măsura inițială se înlocuiește, aceasta este în vigoare, își produce încă efectele, iar dacă față de noua măsură dispusă nu s-a declarat cale de atac, aceasta începe să și producă efectele de la momentul rămânerii definitive.

Astfel cum reiese și din textele art. 235 alin. 6 și art. 237 Cod procedură penală, doar pronunțarea trebuie să aibă loc înainte de expirarea măsurii. Astfel, dacă se înlocuiește o măsură preventivă cât cea inițial dispusă este încă activă, noua măsură își va produce efectele chiar dacă cea inițială a expirat între timp.

Opinia unanimă a judecătorilor Secției penale și pentru cauze cu minori din cadrul Curții de Apel Iași este în sensul și a practicii judiciare constante, respectiv că nu se emite mandat de arestare preventivă dacă înainte de rămânerea definitivă a încheierii de înlocuire a măsurii controlului judiciar cu măsura arestării preventive, măsura controlului judiciar a expirat, și măsura controlului judiciar nu mai subzistă în cazul în care măsura arestării preventive s-a înlocuit cu măsura controlului judiciar iar până la data rămânerii definitive a încheierii, măsura arestării preventive a expirat.

Este necesar ca măsurile preventive să fie verificate periodic, conform dispozițiilor codului de procedură penală (art. 207, 208 Cod procedură penală) în termene rezonabile, anterior expirării duratei pentru care au fost dispuse și cu luarea în considerare a momentului rămânerii definitive a hotărârii, pentru ca soluția de înlocuire a măsurilor să-și poată produce efectele în mod legal.

Conform art. 241 alin. 1 lit. a Cod procedură penală orice măsură preventivă dispusă pe o anumită durată încetează la expirarea termenului stabilit de organele judiciare, o soluție nedefinitivă de înlocuire a măsurilor preventive neconstituind un impediment pentru încetarea măsurii preventive înlocuită. Însă, o astfel de soluție constituie un impediment pentru punerea în executare a unui mandat de arestare sau pentru validarea unei măsuri preventive a cărei durată a expirat până la rămânerea definitivă a hotărârii de înlocuire.

Soluția de înlocuire a măsurilor preventive rămâne definitivă după 48 de ore de la pronunțare dacă nu se declară contestație, iar în cazul declarării contestației, contestația împotriva unei astfel de soluții este suspensivă de executare, conform art. 204, 205, 206 Cod procedură penală.

Mai mult, pentru a se evita încetarea măsurii preventive inițial dispusă, conform art. 204 alin. 5, art. 205 alin. 5, art. 206 alin. 6 Cod procedură penală contestația formulată împotriva măsurii prin care s-a dispus înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă se soluționează înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispusă anterior.

Soluția de înlocuire a unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă trebuie să rămână definitivă anterior expirării duratei stabilite de autoritățile judiciare pentru măsura preventivă înlocuită, pentru a-și produce efectele pe care le conține.

Argumentele soluției însușite:

Nu se emite mandat de arestare preventivă dacă înainte de rămânerea definitivă a încheierii de înlocuire a măsurii controlului judiciar cu măsura arestării preventive, măsura controlului judiciar a expirat, și măsura controlului judiciar nu mai subzistă în cazul în care măsura arestării preventive s-a înlocuit cu măsura controlului judiciar iar până la data rămânerii definitive a încheierii, măsura arestării preventive a expirat.

Este necesar ca măsurile preventive să fie verificate periodic, conform dispozițiilor codului de procedură penală (art. 207, 208 Cod procedură penală) în termene rezonabile, anterior expirării duratei pentru care au fost dispuse și cu luarea în considerare a momentului rămânerii definitive a hotărârii, pentru ca soluția de înlocuire a măsurilor să-și poată produce efectele în mod legal.

Conform art. 241 alin. 1 lit. a Cod procedură penală orice măsură preventivă dispusă pe o anumită durată încetează la expirarea termenului stabilit de organele judiciare, o soluție nedefinitivă de înlocuire a măsurilor preventive neconstituind un impediment pentru încetarea măsurii preventive înlocuită. Însă, o astfel de soluție constituie un impediment pentru punerea în executare a unui mandat de arestare sau pentru validarea unei măsuri preventive a cărei durată a expirat până la rămânerea definitivă a hotărârii de înlocuire.

Soluția de înlocuire a măsurilor preventive rămâne definitivă după 48 de ore de la pronunțare dacă nu se declară contestație, iar în cazul declarării contestației, contestația împotriva unei astfel de soluții este suspensivă de executare, conform art. 204, 205, 206 Cod procedură penală.

Mai mult, pentru a se evita încetarea măsurii preventive inițial dispusă, conform art. 204 alin. 5, art. 205 alin. 5, art. 206 alin. 6 Cod procedură penală contestația formulată împotriva

măsurii prin care s-a dispus înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă se soluționează înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispusă anterior.

Soluția de înlocuire a unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă trebuie să rămână definitivă anterior expirării duratei stabilite de autoritățile judiciare pentru măsura preventivă înlocuită, pentru a-și produce efectele pe care le conține.

II. Probleme de drept ridicate de Tribunalul Iași

Titlu 3. Reabilitarea judecătorească în cazul condamnărilor succesive, între care există și condamnări pronunțate de instanțe străine, iar hotărârile judecătorești pronunțate în străinătate nu au fost recunoscute, potrivit legii, de instanțele din România. Recunoașterea pe cale incidentală, în cursul judecării/soluționării cererii de reabilitare judecătorească, a hotărârii/hotărârilor judecătorești de condamnare pronunțate în străinătate.

Problema de drept are în vedere situația în care persoana condamnată a suferit mai multe condamnări, pronunțate de instanțe române, dar și de instanțe străine, însă solicită reabilitarea judecătorească numai în raport cu condamnările pronunțate în România, deși a suferit o condamnare/mai multe condamnări pronunțată/pronunțate de o instanță străină/de instanțe străine, nerecunoscută/e, în condițiile legii, de către instanțele din România.

- Materia: drept procesual penal, drept penal și Legea 302/2004
- Subcategoria: cauze soluționate de instanța de judecată
- Obiectul din Ecris: cereri de reabilitare, recunoaștere hotărâri penale străine
- Actul normativ incident: 140 indice 1 Cod procedură penală, Legea nr. 302/2004, art. 529 și următoarele Cod procedură penală, art. 166 și următoarele Cod penal

Rezumatul soluției însușită (unanim) este în sensul că, în cadrul unei cereri de reabilitare judecătorească, instanța de judecată este obligată să procedeze la recunoașterea hotărârii penale străine, dacă pedeapsa aplicată prin respectiva hotărâre a fost deja executată. În situația în care pedeapsa aplicată prin hotărârea penală străină nu a fost executată nu sunt aplicabile dispozițiile art. 140 ind. 1 alin. 1 și 2 din Legea nr. 302/2004 și hotărârea de condamnare respectivă poate constitui indiciu de săvârșire a unei infracțiuni chiar în situația în care nu a fost recunoscută.

Argumente:

S-au exprimat mai multe opinii:

a) Una dintre opiniile exprimate este aceea că, întrucât în ce privește condamnarea din străinătate nu există o recunoaștere a acestei hotărâri de către instanțele din România și având în vedere că reabilitarea judecătorească este o instituție indivizibilă, în sensul că, atât timp cât privește mai multe condamnări, chiar dacă este vorba despre condamnări în străinătate, trebuie efectuate verificări și stabilită îndeplinirea condițiilor cu privire la reabilitare cu privire la toate condamnările, se impune respingerea cererii. Se argumentează în sprijinul acestei opinii că reabilitarea este o cauză extinctivă [făcând să înceteze pentru viitor consecințele juridice ale unei condamnări (decăderi, incapacități, interdicții), având

o funcție reeducativă și asigurând reintegrarea socială completă a unui condamnat, prin repunerea lui în situația anterioară condamnării], indivizibilă, care operează în personam, indiferent de natura și gravitatea condamnării, astfel încât reabilitarea se constată sau se dispune, după caz, cu privire la toate condamnările pe care le-a suferit o persoană și nu doar pentru o parte a acestora (indivizibilitatea reabilitării) pronunțate în țară sau în străinătate, indiferent de natura și gravitatea condamnării. Ca atare, reabilitarea are în vedere tot trecutul condamnatului, iar în cazul unor condamnări succesive produce efecte cu privire la toate, astfel încât cererea de reabilitare judecătorească, atunci când privește mai multe pedepse, trebuie rezolvată integral de către aceeași instanță, nefiind posibil ca un condamnat să fie în același timp reabilitat și nereabilitat, dat fiind faptul că reabilitarea se referă la persoana condamnatului. În aceste condiții, reabilitarea în dreptul român poate fi obținută pentru orice condamnare, indiferent de gravitatea acesteia și de natura infracțiunii care a atras condamnarea, inclusiv pentru condamnările pronunțate în străinătate, **dar al căror efect a fost recunoscut potrivit dispozițiilor Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, recunoaștere care poate avea loc pe cale principală sau pe cale incidentală, în cursul unei proces penal (proces penal în curs), de către procuror, în faza de urmărire penală sau de către instanța de judecată în fața căreia cauza se află spre soluționare.** Raportat la Decizia nr. 9/2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (R.I.L.), noțiunea de „proces penal în curs” trebuie a fi interpretată în sensul că legiuitorul a voit a înțelege prin *cauza pendinte* orice dosar penal aflat în una dintre cele trei faze procesuale de bază - de urmărire penală, de judecată, de punere în executare a hotărârii, indiferent dacă executarea se referă doar la situații ce impun modificarea pedepsei intervenite la punerea în executare a hotărârii sau în cursul executării pedepsei. Se arată că, reabilitarea nu se încadrează în niciuna dintre aceste faze (respectiv, nici în faza de executare a pedepsei), fiind o instituție reglementată distinct, astfel încât în cadrul acesteia nu se poate proceda la o recunoaștere pe cale incidentală a unei hotărâri judecătorești străine. Or, pentru a se putea pronunța reabilitarea unei persoane, în cazul în care este incidentă o hotărâre penală străină printre hotărârile penale ce figurează în cazierul judiciar al condamnatului este necesar ca hotărârea penală străină să fie recunoscută pe teritoriul statului român. În cazul în care nu există o astfel de recunoaștere, efectul nu poate fi acela al neluării în considerare a acestei hotărâri de condamnare pronunțate în străinătate, motivat de faptul că ori de câte ori condamnatul nu ar avea niciun interes cu privire la recunoașterea unei astfel de hotărâri, ar însemna să poată obține reabilitarea judecătorească fără a se ține cont de hotărârile pronunțate în străinătate, intervenind astfel liberul arbitru cu privire la interesul sau lipsa de interes a condamnatului cu privire la recunoașterea unei astfel de hotărâri. Cum în cadrul procesual al judecării unei cereri de reabilitare nu se poate proceda la recunoașterea unei hotărâri penale străine, reabilitarea neputând fi dispusă sau constatată doar cu privire la faptele reținute doar printr-o parte din sentințele de condamnare suferite de către condamnat ce figurează în cazierul acestuia, cererea de reabilitare judecătorească trebuie respinsă.

În același sens s-a pronunțat sentința penală nr. 688/12 iulie 2016 a Tribunalului Iași, menținută prin decizia penală nr. 106/22 septembrie 2016 a Curții de Apel Iași.

b) Într-o altă opinie, se susține că întrucât nici procurorul, nici condamnatul nu au formulat o cerere de recunoaștere pe cale principală a hotărârii de condamnare pronunțate în străinătate, respectivă condamnare nu poate produce efecte în România, astfel încât instanța investită cu soluționarea cererii de reabilitare judecătorească este obligată a nu ține cont de condamnarea pronunțată în străinătate, atunci când procedează la analiza îndeplinirii condițiilor cerute de lege pentru a pronunța reabilitarea judecătorească a condamnatului. În această situație, dacă instanța va constata că sunt îndeplinite condițiile pentru a se dispune reabilitarea judecătorească în raport de toate condamnările suferite de către cel condamnat (care figurează în fișa de cazier judiciar), cu excepția condamnării pronunțate în străinătate

(care nu produce efecte în România, nefiind recunoscută), va trebui să dispună admiterea cererii de reabilitare judecătorească, fără a ține cont de hotărârea de condamnare pronunțată de instanța străină. Se argumentează în sprijinul acestei opinii că, potrivit Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la sesizarea persoanei interesate sau a procurorului, în condițiile tratatului aplicabil între România și statul emitent, judecătoria în circumscripția căreia domiciliază persoana în cauză poate dispune recunoașterea pe cale principală a hotărârilor judecătorești străine, **în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei.** Se arată că nicio dispoziție legală nu îl obligă pe condamnat de a formula o cerere de recunoaștere a unei hotărâri de condamnare străine, mai ales atunci când o astfel de recunoaștere ar avea o influență defavorabilă asupra situației sale juridice, însă, potrivit Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, procurorul poate solicita pe cale principală recunoașterea hotărârii de condamnare pronunțate în străinătate, iar în urma recunoașterii, dacă s-ar constata că sunt incidente dispozițiile art. 536 din Codul de procedură penală, procurorul ar putea solicita anularea reabilitării, potrivit art. 171 din Codul penal;

c) O a treia opinie este aceea potrivit căreia în cadrul soluționării/judecării cererii de reabilitare judecătorească, hotărârea judecătorească pronunțată de o instanță străină poate fi recunoscută de către instanța investită cu soluționarea cererii de reabilitare, dacă aceasta se dovedește necesară soluționării cauzei sau poate contribui la îmbunătățirea situației persoanei condamnate sau la reintegrarea sa. În sprijinul acestei opinii, se arată că potrivit art. 140 indice 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de alte efecte decât cel al executării în regim de detenție a pedepsei, se poate face atât pe cale principală, la sesizarea persoanei interesate sau a procurorului, de către judecătoria în circumscripția căreia domiciliază persoana în cauză, sau pe cale incidentală, în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror, în faza de urmărire penală, sau de către instanța de judecată pe rolul căreia se află cauza spre soluționare.

Potrivit alin. (4) al aceluiași text de lege, actele judiciare care emană de la o autoritate judiciară străină competentă pot fi recunoscute de instanța de judecată, dacă aceasta se dovedește necesară soluționării unei cauze penale sau poate contribui la îmbunătățirea situației persoanei cercetate ori a persoanei condamnate sau la reintegrarea sa. Dispozițiile art. 140 indice 1 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și cu privire la recunoașterea hotărârilor judecătorești în relația cu statele membre, așa cum rezultă din dispozițiile art. 130 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală. Or, analizând dispozițiile legale anterior menționate, rezultă că recunoașterea în România a hotărârilor judecătorești străine în alte scopuri decât în vederea executării pedepsei, în speță în vederea soluționării unei cereri de reabilitare, se poate face atât pe cale principală, la cererea procurorului sau a persoanei vizate de hotărârea de condamnare pronunțată în străinătate, cât și pe cale incidentală, în cadrul unui proces în curs, respectiv în cadrul soluționării cererii de reabilitare judecătorească de către instanța investită cu soluționarea/judecarea cererii de reabilitare judecătorească, dacă aceasta este necesară soluționării cauzei sau dacă poate contribui la îmbunătățirea situației persoanei condamnate sau la reintegrarea sa. Ca atare, instanța investită cu soluționarea/judecarea cererii de reabilitare judecătorească, dacă apreciază că recunoașterea hotărârii penale pronunțate de instanța străină este necesară pentru soluționarea cauzei sau poate contribui la îmbunătățirea situației persoanei condamnate sau la reintegrarea sa, poate recunoaște, pe cale incidentală, hotărârea judecătorească străină, de care va ține seama la soluționarea cererii principale cu care a fost investită, respectiv la soluționarea cererii de reabilitare judecătorească.

Problema în discuție urmează a fi pusă în dezbateră Secției penale a Tribunalului Iași în ședința de învățământ profesional din data de 14.06.2017, pentru conturarea opiniei majoritare, la nivel informal fiecare dintre opiniile sus-menționate găsindu-și adepți printre judecătorii din cadrul secției.

Cu incidență în problematica sus-menționată vă înaintăm alăturat sentința penală pronunțată în dosarul nr. 1661/99/2016 al Tribunalului Iași, precum și decizia penală pronunțată în dosarul penal nr. 23912/245/2016 al Tribunalului Iași.

Opinia (cu majoritate calificată) a judecătorilor din cadrul Secției penale și pentru cauze cu minori din cadrul Curții de Apel Iași este în sensul opiniei exprimată la punct. c), cu următoarele precizări:

O cerere de reabilitare judecătorească constituie un proces penal în curs, în sens larg, în care inclusiv procedurile speciale se subsumează cauzelor pendinte penale și, respectiv, noțiunii de „proces penal în curs”.

În cadrul unui proces penal în curs, recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei, se face pe cale incidentală, de instanța de judecată pe rolul căreia se află cauza spre soluționare (art. 140 alin. 1 indice 2 Legea 302/2004).

Prin urmare, conform textului de lege: instanța este obligată să procedeze la recunoașterea din oficiu a unei astfel de hotărâri pentru producerea altor efecte juridice, decât executarea pedepsei.

Din întreaga reglementare a instituției recunoașterii hotărârilor penale străine, dar și din textul de mai sus, rezultă că în ipoteza reglementată de art. 140 ind. 1 Legea nr. 302/2004 se recunosc doar hotărâri judecătorești de condamnare la pedeapsa penală pentru care pedeapsa a fost deja executată.

Dacă pedeapsa la care a fost condamnat nu a fost executată, indiferent de felul și natura acesteia, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 140 indice 1 alin. 1 și 2 Legea nr. 302/2004, pentru scopul executării pedepselor fiind aplicabile instituțiile specifice privind recunoașterea hotărârilor penale străine, instanța română putând fi sesizată numai pe cale principală, la cererea statului străin de condamnare.

Numai ca efect al recunoașterii unei hotărâri penale străine, aceasta produce aceleași efecte ca o hotărâre penală pronunțată în România.

Opinia minoritară este în sensul primei opinii exprimată de judecătorii Tribunalului Iași, pentru argumentele expuse.

Argumentele soluției însușită (unanim):

Reabilitarea judecătorească este o instituție indivizibilă, în sensul că privește toate hotărârile de condamnare și privește persoana condamnatului.

În evaluarea îndeplinirii condițiilor cu privire la reabilitare trebuie efectuate verificări cu privire la toate condamnările petentului, inclusiv cele pronunțate în străinătate.

O cerere de reabilitare judecătorească constituie un proces penal în curs, în sens larg, în care inclusiv procedurile speciale se subsumează cauzelor pendinte penale și, respectiv, noțiunii de „proces penal în curs”.

În cadrul unui proces penal în curs, recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei, se face pe cale incidentală, de instanța de judecată pe rolul căreia se află cauza spre soluționare (art. 140 alin. 1 indice 2 Legea 302/2004).

Prin urmare, conform textului de lege: instanța este obligată să procedeze la recunoașterea din oficiu a unei astfel de hotărâri pentru producerea altor efecte juridice, decât executarea pedepsei.

Din întreaga reglementare a instituției recunoașterii hotărârilor penale străine, dar și din textul de mai sus, rezultă că în ipoteza reglementată de art. 140 ind. 1 din Legea 302/2004 se recunosc doar hotărâri judecătorești de condamnare la pedeapsa penală pentru care pedeapsa a fost deja executată.

Dacă pedeapsa la care a fost condamnat nu a fost executată, indiferent de felul și natura acesteia, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 140 indice 1 alin. 1 și 2 din Legea nr. 302/2004, pentru scopul executării pedepselor fiind aplicabile instituțiile specifice privind recunoașterea hotărârilor penale străine, instanța română putând fi sesizată numai pe cale principală, la cererea statului străin de condamnare.

Numai ca efect al recunoașterii unei hotărâri penale străine, aceasta produce aceleași efecte ca o hotărâre penală pronunțată în România.

Art. 140 ind. 1 alin. 3 se aplică numai în situația în care între state nu există un tratat.

Art. 140 ind. 1 alin. 4 din legea 302/2004 se referă la acte judiciare care emană de la o autoritate judiciară străină competentă, altele decât hotărârile penale de condamnare, astfel că și în cazul lipsei unui tratat ca și în cazul altor acte judiciare recunoașterea este posibilă în condițiile prevăzute în alineatele respective, respectiv dacă se dovedește necesară soluționării unei cauze penale sau poate contribui la îmbunătățirea situației inculpatului sau a persoanei condamnate ori la reintegrarea sa.

Hotărârea penală străină de condamnare, în evaluarea îndeplinirii condițiilor de reabilitare, dacă pedeapsa nu a fost executată, este în curs de executare, sau hotărârea de condamnare a intervenit în termenul de reabilitare, chiar dacă nu a fost recunoscută de statul român, constituie un obstacol în soluționarea favorabilă a unei cereri de reabilitare judecătorească, constituind cel puțin un indiciu de săvârșire a unei infracțiuni.

Titlu 4. Cererea de revizuire împotriva încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară, conform art. 341 din Codul de procedură penală, prin care s-a soluționat plângerea împotriva soluției de neurmărire sau netrimitere în judecată (conform art. 340 din Codul de procedură penală): Competența de judecată a unei astfel de cereri. Tipul de soluție pronunțată. Tipul de hotărâre pronunțată. Calea de atac împotriva hotărârii astfel pronunțate.

- Materia: drept procesual penal
- Subcategoria: cauze soluționate de judecător de cameră preliminară sau de instanța de judecată
- Obiectul din Ecris: cerere de revizuire
- Actul normativ incident: art. 341, art. 456 și următoarele Cod procedură penală

Rezumatul opiniei însușită (unanim) este în sensul că cererea de revizuire împotriva încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară, conform art. 341 Cod procedură penală, este de competența instanței de judecată, care se pronunță prin sentință ce este supusă aceluiași cai de atac ca și încheierea atacată, prin raportare la art. 463 Cod procedură penală coroborat cu art. 341 alin. 8 și 9 Cod procedură penală.

Argumente:

S-au exprimat două puncte de vedere:

a) **Într-o opinie**, se susține că organul competent a soluționa cererea de revizuire este judecătorul de cameră preliminară, prin raportare la dispozițiile art. 54 lit. d) din Codul de procedură penală, coroborat cu dispozițiile art. 456 alin. (1) și art. 458 din Codul de procedură penală, din care rezultă că cererea de revizuire se adresează **instanței care a judecat cauza în primă instanță** - respectiv, **judecătorul de cameră preliminară**. În susținerea acestei opinii, se argumentează că, potrivit art. 341 din Codul de procedură penală, plângerea formulată împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată se soluționează de judecătorul de cameră preliminară, care pronunță în acest sens o încheiere. Se arată că pentru a pronunța soluția de respingere sau de admitere a plângerii formulate împotriva soluției de neurmărire sau netrimitere în judecată, judecătorul de cameră preliminară are în vedere dispozițiile art. 54 din Codul de procedură penală, care reglementează competențele sale și care prevăd că acesta verifică legalitatea trimiterii în judecată, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor procesuale, soluționează plângerile împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimitere în judecată și soluționează alte situații expres prevăzute de lege. Judecătorul de cameră preliminară se comportă astfel ca o adevărată instanță de judecată care judecă procesul în primă instanță, deoarece, respingând sau admitând plângerea formulată împotriva soluției de neurmărire sau netrimitere în judecată, analizează dosarul sub toate aspectele, verificând legalitatea administrării probelor pe care le apreciază ca fiind suficiente sau dimpotrivă și care confirmă sau infirmă soluția de netrimitere în judecată, în acest sens fiind și dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, potrivit cărora judecătorul de cameră preliminară, admitând plângerea, dispune începerea judecării cu privire la faptele și persoanele pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală când probele legal administrate sunt suficiente. Activitatea judecătorului de cameră preliminară, în contextul art. 341 din Codul de procedură penală, reprezintă o adevărată activitate de judecată, constând în analiza și aprecierea probelor, încheierea pronunțată având caracterul unei hotărâri judecătorești definitive. Astfel, cererea de revizuire formulată împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară se soluționează tot de judecătorul de cameră preliminară, potrivit art. 458 din Codul de procedură penală, care prevede în mod expres că este „Competentă să judece cererea de revizuire (...) instanța care a judecat cauza în primă instanță”. Chiar dacă dispozițiile art. 458 din Codul de procedură penală se referă la o instanță de judecată, raportat la obiectul cererii, care privește revizuirea unei încheieri definitive, pronunțată conform art. 341 din Codul de procedură penală, cererea de revizuire urmează a fi soluționată tot de judecătorul de cameră preliminară, pentru că astfel se respectă dispozițiile art. 3 din Codul de procedură penală, referitoare la separarea funcțiilor judiciare, camera preliminară fiind distinctă de funcția de judecată propriu-zisă.

Referitor la **soluția dispusă**, aceasta nu poate fi decât o **soluție de respingere a cererii de revizuire ca inadmisibilă**, raportat la cele statuate prin Decizia XVII din 19 martie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiunile Unite (R.I.L.), potrivit căreia revizuirea unei hotărâri pronunțate în temeiul art. 278 indice 1 din Codul de procedură penală anterior este inadmisibilă.

În ce privește **tipul de hotărâre pronunțată**, chiar dacă dispozițiile art. 459 alin. (7) din Codul de procedură penală coroborate cu cele ale art. 462 și art. 463 din Codul de procedură penală prevăd că cererea de revizuire se soluționează printr-o sentință, se apreciază că în această situație se va pronunța o **Încheiere motivată**.

Încheierea astfel pronunțată este **definitivă sau supusă contestației**, după caz, **în funcție de soluția ce a fost dată prin încheierea prin care s-a soluționat plângerea**, prin raportare la dispozițiile art. 463 din Codul de procedură penală, coroborat cu art. 341 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală.

În cazul declarării contestației, aceasta va fi soluționată de judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară, care se va pronunța prin **încheiere definitivă**;

b) **Intr-o altă opinie** s-a apreciat că organul competent este **instanța de judecată**, așa cum prevăd în mod expres dispozițiile art. 456 din Codul de procedură penală, întrucât dispozițiile art. 54 și art. 342 din Codul de procedură penală nu menționează că judecătorul de cameră preliminară are competența de a soluționa cererea de revizuire.

Referitor la **soluția dispusă**, aceasta nu poate fi decât o **soluție de respingere a cererii de revizuire ca inadmisibilă**, raportat la cele statuate prin Decizia XVII din 19 martie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite (R.I.L.), potrivit căreia revizuirea unei hotărâri pronunțate în temeiul art. 278 indice 1 din Codul de procedură penală anterior este inadmisibilă.

În ce privește **tipul de hotărâre pronunțată**, potrivit dispozițiilor art. 459 alin. (7) din Codul de procedură penală coroborate cu cele ale art. 462 și art. 463 din Codul de procedură penală, care prevăd că cererea de revizuire se soluționează printr-o sentință, în această situație se va pronunța o **sentință**.

Sentința astfel pronunțată **este definitivă sau supusă contestației**, după caz, **în funcție de soluția ce a fost dată prin încheierea prin care s-a soluționat plângerea**, prin raportare la dispozițiile art. 463 din Codul de procedură penală, coroborat cu art. 341 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală.

În cazul declarării contestației, aceasta va fi soluționată de instanța (de judecată) ierarhic superioară, care se va pronunța prin **decizie**.

Opinia și practica judecătorilor Secției penale și pentru cauze cu minori din cadrul Curții de Apel Iași (cu majoritate calificată) este în sensul că o cerere de revizuire împotriva încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară, prin care s-a soluționat plângerea împotriva soluției de neurmărire este de competența judecătorului de cameră preliminară care se pronunță prin încheiere, definitivă, pentru argumentele reținute în prima opinie exprimată. Competența judecătorului de cameră preliminară, de soluționare a revizuirii corespunde fazei procesuale a camerei preliminare, în care s-a pronunțat încheierea atacată.

Opinia minoritară este în sensul celei de a doua opinii exprimate de judecătorii Tribunalului Iași pentru considerente de lege care reglementează revizuirea, ca o cale extraordinară de atac de competența instanței de judecată, cu procedura prevăzută pentru faza de judecată, iar sentința pronunțată este definitivă ca și încheierea care este atacată.

Argumentele soluției însușite (unanim)

S-a apreciat că organul competent este **instanța de judecată**, așa cum prevăd în mod **expres** dispozițiile art. 456 din Codul de procedură penală, întrucât dispozițiile art. 54 și art. 342 din Codul de procedură penală nu menționează că judecătorul de cameră preliminară are competența de a soluționa cererea de revizuire.

Referitor la **soluția dispusă**, aceasta nu poate fi decât o **soluție de respingere a cererii de revizuire ca inadmisibilă**, raportat la cele statuate prin Decizia XVII din 19 martie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite (R.I.L.), potrivit căreia revizuirea unei hotărâri pronunțate în temeiul art. 278 indice 1 din Codul de procedură penală anterior este inadmisibilă.

În ce privește **tipul de hotărâre pronunțată**, potrivit dispozițiilor art. 459 alin. (7) din Codul de procedură penală coroborate cu cele ale art. 462 și art. 463 din Codul de procedură penală, care prevăd că cererea de revizuire se soluționează printr-o sentință, în această situație se va pronunța o **sentință**.

Sentința astfel pronunțată **este definitivă sau supusă contestației**, după caz, **în funcție de soluția ce a fost dată prin încheierea prin care s-a soluționat plângerea**, prin raportare la dispozițiile art. 463 din Codul de procedură penală, coroborat cu art. 341 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală.

În cazul declarării contestației, aceasta va fi soluționată de instanța (de judecată) ierarhic superioară, care se va pronunța prin **decizie**.

În susținerea opiniei se reține și că judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară prevăzută de art. 341 Cod procedură penală are competența expres prevăzută

în art. 54 Cod procedură penală. Conform art. 54 lit. d Cod procedură penală judecătorul de cameră preliminară soluționează „alte situații expres prevăzute de lege”. Cererea de revizuire nu cade în competența de soluționare a judecătorului de cameră preliminară, nu se încadrează în enumerările strict și limitativ prevăzute de art. 54 Cod procedură penală.

Totodată, procedura în ședință publică, proprie căii de atac a revizuirii nu încalcă procedura nepublică proprie camerei preliminare, atâta timp cât soluția pronunțată în cameră preliminară este definitivă la momentul formulării unei eventuale cereri de revizuire.

Titlu 5. Modalitatea de calcul al termenului de formulare a plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire penală sau de netrimitere în judecată [art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală] în cazul în care plângerea este trimisă prin fax sau prin poșta electronică (e-mail) la instanță într-o zi lucrătoare, dar în această din urmă situație, în afara programului de lucru al instanței.

- Materia: drept procesual penal
- Subcategoria: cauze soluționate de judecător de cameră preliminară
- Obiectul din Ecris: plângere împotriva soluțiilor de neurmărire penală
- Actul normativ incident: art. 340 Cod procedură penală, art. 270 Cod procedură penală, art. 269 Cod procedură penală, Decizia Curții Constituționale nr. 605/2016 și Decizia nr. 34/15 mai 2017 a Î.C.C.J. de dezlegare a unor probleme de drept

Rezumatul soluției însușită (cu majoritate calificată) este în sensul că termenul se calculează luându-se în calcul data trimiterii, prin fax sau email, a plângerii la instanță, chiar dacă plângerea nu este înregistrată la instanță la data respectivă, în timpul programului de lucru sau în afara acestui program.

Argumente

S-au exprimat mai multe opinii:

a) **Într-o primă opinie**, termenul se calculează luând în calcul, ca dată a formulării plângerii, data trimiterii valabile prin fax (confirmarea expedierii prin fax) a plângerii la instanță, respectiv data expedierii mesajului electronic privind plângerea, chiar dacă plângerea nu este înregistrată la instanță la data respectivă, ci la o dată ulterioară (respectiv, în prima zi lucrătoare expedierii faxului sau a mesajului electronic), pe considerentul că, în caz contrar, s-ar conferi caracter pur formal și nicidecum efectiv dreptului conferit de legea fundamentală, acela de a avea parte de un proces echitabil - varianta liberului acces la justiție, în componenta dreptului de petiționare - recurs efectiv) - , cu motivarea că nu se poate face abstracție de faptul că registratura instanței are program doar de luni până vineri și că nu există oficii poștale la nivel național sau local cu program permanent de 24h din 24h, astfel încât aceste situații nu i se pot imputa petentului, care are dreptul de a deține și a utiliza un aparat de tip fax sau un aparat (de tipul telefonului sau calculatorului) care poate transmite mesaje electronice, și nu i se poate opune acestuia faptul înregistrării ulterioare la instanță a plângerii sale, câtă vreme plângerea a fost efectiv primită la instanță la data trimiterii valabile prin fax (confirmarea expedierii prin fax) a plângerii sale, respectiv la data expedierii mesajului electronic privind plângerea;

b) **Într-o altă opinie**, termenul se calculează luând în calcul, ca dată a formulării plângerii, data înregistrării acesteia la registratura instanței, raportat la dispozițiile art. 270 din Codul de procedură penală, care prevăd în mod expres situațiile în care actul este considerat ca fiind făcut în termen. Astfel, dacă plângerea este transmisă de petent prin scrisoare simplă, printr-un serviciu de

curierat, prin fax ori prin poșta electronică (e-mail), va fi considerată făcută în termen dacă data înregistrării acesteia la instanță este înăuntrul termenului, neprezentând importanță data depunerii scrisorii la poștă, a trimiterii faxului ori a emiterii mesajului în forma electronică și aceasta întrucât actul este considerat ca fiind făcut în termen, conform art. 270 din Codul de procedura penală, numai dacă a fost depus în termenul prevăzut de lege la oficiul poștal prin scrisoare recomandată, situație în care dovada se face cu recipisa oficiului poștal în cazul scrisorii recomandate.

Opinia (majoritate calificată) a judecătorilor Secției penale și pentru cauze cu minori din cadrul Curții de Apel Iași este în sensul celei de a doua opinii exprimate, în sensul că termenul de calculează luând în calcul data înregistrării plângerii la registratura instanței, indiferent de momentul expedierii mesajului electronic sau fax, înregistrare făcută în timpul programului de lucru, fiind aplicabilă Decizia nr. 605/2016 a Curții Constituționale și decizia dată în dezlegarea unei chestiuni de drept nr. 34/15 mai 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Conform deciziei nr. 34/15 mai 2017 a Î.C.C.J., în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 182 și art. 183 Cod procedură civilă actul de procedură transmis prin fax sau poștă electronică în ultima zi a termenului care se socotește pe zile, după ora la care activitatea încetează la instanță, nu se socotește a fi depus în termen.

Prin Decizia nr. 605/2016 pronunțată de Curtea Constituțională, în materie civilă, s-a stabilit că termenele se socotesc pe zile întregi, însă, totuși în ziua în care se împlinește termenul partea interesată trebuie să depună actul la instanță până la închiderea programului. În considerentele deciziei, s-a reținut că actul de procedură transmis prin fax sau poștă electronică este considerat a fi făcut în termen la data la care a fost înregistrat la instanță.

Opinia în minoritate este în sensul primei opinii exprimate. Art. 270 alin. 1 Cod procedură penală nu face referire la transmiterea actelor de procedură prin fax/email. Se consideră în termen plângerea formulată împotriva soluției procurorului de netrimitere în judecată, conform art. 340 Cod procedură penală, transmise prin fax/email în ultima zi a termenului, după încetarea activității instanței. Art. 269 Cod procedură penală care reglementează calculul termenelor procedurale are în vedere zile pline, adică toate cele 24 de ore pe care le are o zi, fără ca legiuitorul penal să instituie vreo excepție care să prevadă ora la care activitatea instanței încetează, ca moment limită al depunerii în termen al unui act procedural ca în cazul dispoziției de excepție prevăzută de art. 182 alin. 2 Cod procedură penală.

Dispozițiile de procedură penală se completează cu dispozițiile de procedură civilă, acolo unde legea nu reglementează.

În procedura penală calculul termenelor procedurale este reglementat de cod fără a se prevedea nicio excepție, ceea ce presupune că legiuitorul penal nu are în vedere încetarea activității instanței sau a locului unde se depune actul, cu semnificație de moment de împlinire a unui termen procedural.

Art. 182 alin. 2 Cod procedură civilă și cele două decizii pronunțate referitoare la acest text nu sunt aplicabile în procedura penală.

Aceleși instituții trebuie aplicate în același mod, pentru identitate de rațiune, și pentru termenele procedurale pe ore, care, în procedura penală, sunt de 24 de ore și de 48 de ore, ce pot să se împlinească în zile libere (sâmbătă, duminică, sărbători legale) și care se prorogă tot pe ore, și nu în ziua următoare lucrătoare.

Argumentele soluției însușită (cu majoritate)

Art. 270 alin. 1 Cod procedură penală nu face referire la transmiterea actelor de procedură prin fax/email. Se consideră în termen plângerea formulată împotriva soluției procurorului de netrimitere în judecată, conform art. 340 Cod procedură penală, transmise prin fax/email în ultima zi a termenului, după încetarea activității instanței. Art. 269 Cod procedură penală care reglementează calculul termenelor procedurale are în vedere zile pline, adică toate cele 24 de ore pe care le are o zi, fără ca legiuitorul penal să instituie vreo excepție care să

prevadă ora la care activitatea instanței încetează, ca moment limită al depunerii în termen al unui act procedural, ca în cazul dispoziției de excepție prevăzută de art. 182 alin. 2 Cod procedură penală.

Dispozițiile de procedură penală se completează cu dispozițiile de procedură civilă, acolo unde legea nu reglementează.

Însă, în procedura penală calculul termenelor procedurale este reglementat de cod, fără a se prevedea nicio excepție, ceea ce presupune că legiuitorul penal nu are în vedere încetarea activității instanței sau a locului unde se depune actul, cu semnificație de moment de împlinire a unui termen procedural.

Art. 182 alin. 2 Cod procedură civilă și cele două decizii pronunțate referitoare la acest text nu sunt aplicabile în procedura penală.

Aceleași instituții trebuie aplicate în același mod, pentru identitate de rațiune, și pentru termenele procedurale pe ore, care, în procedura penală, sunt de 24 de ore și de 48 de ore, ce pot să se împlinească în zile libere (sâmbătă, duminică, sărbători legale) și care se prorogă tot pe ore, și nu în ziua următoare lucrătoare.

Președinte Secția penală și pentru cauze cu minori,
Judecător